

Balada

Joan Margarit

Estic ballant amb tu. De cambra en cambra
girem a poc a poc, i els teus cabells
m'acaricien, com el sol, la cara.
T'abraço i als teus ulls hi veig el fred
d'algú perdut a una època passada.
La casa és a les fosques però el ple
de la lluna il·lumina la terrassa
i ens ha fet hostes del mateix hotel
de la memòria en els anys seixanta.
Llavors no eres possible, però el meu
instint de gos perdut sense collar
em feia seguir el rastre de ningú.
Sota una lluna d'or, de cambra en cambra,
estic ballant amb tu aquesta balada.

MARGARIT, Joan (1993): *Els motius del llop*. Barcelona: Ed. Columna.